

โครงการประชุมวิชาการระดับชาติ “เทคโนโลยีภาคใต้วิจัย” ครั้งที่ 8 ประจำปีการศึกษา 2560

หัวข้อ “CREATIVE ECONOMY: เศรษฐกิจสร้างสรรค์”

วันศุกร์ที่ 16 กุมภาพันธ์ 2561

ณ อาคารอเนกประสงค์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

หลักการและเหตุผล

วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตระหนักถึงความสำคัญของการวิจัย ทั้งในด้านการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ การวิจัยและพัฒนา การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และการวิจัยสถาบัน โดยมีนโยบายในการส่งเสริมและสนับสนุนให้คณาจารย์ผลิตผลงานวิจัย งานสร้างสรรค์ และนวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง เพื่อส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนผลงานวิจัยอันมีคุณค่า นำไปสู่การใช้ประโยชน์และการเผยแพร่อย่างกว้างขวางระหว่างคณาจารย์ นักศึกษา นักวิจัย และนักวิชาการ ทั้งจากหน่วยงานภายในและภายนอกวิทยาลัย รวมทั้งเพื่อให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการในด้านอื่น ๆ

วิทยาลัยจึงได้จัดการประชุมวิชาการระดับชาติเทคโนโลยีภาคใต้วิจัย ครั้งที่ 8 ประจำปีการศึกษา 2560 หัวข้อ “CREATIVE ECONOMY: เศรษฐกิจสร้างสรรค์” ขึ้นเพื่อเป็นเวทีที่เปิดโอกาสให้คณาจารย์ บุคลากร นักวิจัย นักวิชาการ และผู้ปฏิบัติงานทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซึ่งวัตถุประสงค์หลักในการประชุมครั้งนี้มี 2 ประเด็น คือ 1) การสร้างความตระหนักในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อนำไปสู่บริการที่มีมูลค่าสูงขึ้น และ 2) เป็นเวทีในการนำเสนอผลงานวิจัยที่ประกอบด้วย ผลงานทางด้านวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี ด้านการจัดการและบริหารธุรกิจ ด้านสารสนเทศศาสตร์ ด้านการศึกษา ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรม ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ และด้านอื่น ๆ เพื่อเป็นการเผยแพร่ผลงานอันจะเป็นประโยชน์ต่อแวดวงวิชาการและสาธารณชนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อการสร้างความตระหนักในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อนำไปสู่บริการที่มีมูลค่าสูงขึ้น
2. เพื่อเป็นเวทีให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์ทางด้านการวิจัย ระหว่างคณาจารย์ นักศึกษา นักวิจัย นักวิชาการ และผู้ปฏิบัติงานทั้งภาครัฐและเอกชนในการแสดงและนำเสนอผลงานวิจัย เป็นการเผยแพร่ผลงานอันจะเป็นประโยชน์ต่อแวดวงวิชาการและสาธารณชน

ระยะเวลาดำเนินการ

วันศุกร์ที่ 16 กุมภาพันธ์ 2561

สถานที่จัดประชุมวิชาการ

อาคารอเนกประสงค์ วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

กลุ่มเป้าหมาย

คณาจารย์ นักศึกษา นักวิจัย และนักวิชาการ ทั้งจากหน่วยงานภายในและภายนอกวิทยาลัย

รูปแบบการประชุม

1. การบรรยายพิเศษ
2. การเสวนาวิชาการ
3. การจัดนิทรรศการ
4. การนำเสนอผลงานวิชาการภาคบรรยาย
5. การนำเสนอผลงานวิชาการภาคโปสเตอร์

กลุ่มสาขาที่รับพิจารณาผลงาน

- กลุ่มที่ 1 ด้านวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี
 กลุ่มที่ 3 ด้านสารสนเทศศาสตร์
 กลุ่มที่ 5 ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 กลุ่มที่ 7 ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ

- กลุ่มที่ 2 ด้านการจัดการและบริหารธุรกิจ
 กลุ่มที่ 4 ด้านการศึกษา
 กลุ่มที่ 6 ด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรม
 กลุ่มที่ 8 ด้านอื่น ๆ

กำหนดการส่งผลงานและลงทะเบียน

เปิดรับบทความ (Full Paper)	ตั้งแต่บัดนี้จนถึง 9 มกราคม 2561
แจ้งผลการพิจารณาบทความจากผู้ทรงคุณวุฒิ	23 มกราคม 2561
วันสุดท้ายของการรับบทความฉบับแก้ไข	2 กุมภาพันธ์ 2561
ประกาศผลบทความที่ผ่านเข้าร่วมนำเสนอ	7 กุมภาพันธ์ 2561
ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโดยไม่นำเสนอผลงาน	ภายใน 7 กุมภาพันธ์ 2561
วันประชุมวิชาการระดับชาติ “เทคโนโลยีภาคใต้วิจัย” ครั้งที่ 8	16 กุมภาพันธ์ 2561

อัตราค่าลงทะเบียน

1. ค่าลงทะเบียนเข้าร่วมนำเสนอผลงานทั้งภาคบรรยายและโปสเตอร์

1.1 สำหรับนักศึกษาและบุคคลภายนอก

- ภายใน วันที่ 7 พฤศจิกายน 2560 คิดอัตรา 2,000 บาท/ผลงาน
 -ตั้งแต่ วันที่ 8 พฤศจิกายน 2560 เป็นต้นไป คิดอัตรา 2,500 บาท/ผลงาน

1.2 สำหรับนักศึกษาและบุคลากรของวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้

- ภายใน วันที่ 7 พฤศจิกายน 2560 คิดอัตรา 1,000 บาท/ผลงาน
 -ตั้งแต่ วันที่ 8 พฤศจิกายน 2560 เป็นต้นไป คิดอัตรา 1,500 บาท/ผลงาน

2. ค่าลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโดยไม่นำเสนอผลงาน

- 2.1 สำหรับนักศึกษาและบุคคลภายนอก คิดอัตรา 1,000 บาท/คน
 2.2 สำหรับนักศึกษาและบุคลากรของวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ ยกเว้นค่าใช้จ่าย

วิธีการชำระค่าลงทะเบียน*

โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารกรุงเทพ สาขาทุ่งสง หมายเลขบัญชี 349-0-7-2630-8 ชื่อบัญชีวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้

*หมายเหตุ : หากท่านโอนเงินค่าลงทะเบียนเรียบร้อยแล้ว ให้ส่งหลักฐานการโอนเงิน (พร้อมระบุชื่อผู้ลงทะเบียนและรายละเอียดที่ต้องการให้ระบุใบใบเสร็จรับเงิน) มาที่ E-mail: research@sct.ac.th หรือโทรสาร 0-7553-8031

ติดต่อสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมที่

สำนักงานบริหารการวิจัย วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้

124/1 ถนนทุ่งสง-ห้วยยอด ตำบลที่วัง อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช 80110

โทรศัพท์ 0-7577-0136-7 ต่อ 141 โทรสาร 0-7553-8031

อ.รัฐวรรณ กิ่งแก้ว 098-052-7066

น.ส.ประวิตรี ดุกทอง 087-166-7050, E-mail: research@sct.ac.th

รูปแบบการพิมพ์ต้นฉบับเพื่อตีพิมพ์ในการประชุมวิชาการระดับชาติ
“เทคโนโลยีภาคใต้วิจัย” ครั้งที่ 8 หัวข้อ “CREATIVE ECONOMY: เศรษฐกิจสร้างสรรค์

ตั้งค่านำกระดาษ ขนาด A4 ขอบบน 2.5 ซม. ขอบล่าง 2.5 ซม.

ขอบซ้าย 2.5 ซม. ขอบขวา 2.5 ซม.

การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กรณีศึกษา
เมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว*

วัชรารณ สุรกี** และ ฉลองศรี พิมลสมพงศ์***

บทคัดย่อ

(ประกอบด้วยย่อหน้าแรก บอกถึงวัตถุประสงค์ ประชากร เครื่องมือวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ย่อหน้าที่สองบอกถึงผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาองค์ประกอบของการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของเมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว (2) การทำกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของนักท่องเที่ยวในประเทศ และระหว่างประเทศของเมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว (3) แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของเมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว และ (4) เสนอแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 800 ตัวอย่าง เมืองละจำนวน 400 ตัวอย่าง และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ประกอบการบรรยายเชิงพรรณนาเนื้อหาที่อยู่ในบริบทของแต่ละเมือง

ผลการวิจัยพบว่า เมืองน่านและเมืองหลวงพระบางมีความเหมาะสมในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.45$) และ ($\bar{X}=4.30$) ตามลำดับ โดยเมืองน่านมีความโดดเด่นในเรื่องการรักษาความเดิมแท้ของศิลปวัฒนธรรม และสภาพภูมิทัศน์มากที่สุด ($\bar{X}=4.54$) ส่วนเมืองหลวงพระบางมีความโดดเด่นในเรื่องความเรียบง่ายในการดำเนินชีวิตของคนหลวงพระบางมากที่สุด ($\bar{X}=4.37$) นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ของเมืองน่าน และเมืองหลวงพระบางในระดับมากที่สุดทั้งสองเมือง ($\bar{X}=4.14$) และ ($\bar{X}=4.21$) ตามลำดับ และแนวทางในการพัฒนาให้เมืองน่าน และเมืองหลวงพระบางเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าได้มากที่สุด คือ การเสริมสร้างการต้อนรับด้วยไมตรีจิตในธุรกิจการท่องเที่ยวและประชาชน ($\bar{X}=4.61$) และ ($\bar{X}=4.31$) ตามลำดับ และแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าอื่น ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มี 3 ขั้นตอน คือ (1) สำรวจองค์ประกอบของการเป็นแหล่งท่องเที่ยว (2) สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าอย่างสร้างสรรค์ และ (3) ใช้ 5 แนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวแบบเนิบช้า แหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมืองน่าน เมืองหลวงพระบาง

* ส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าอิสระ/วิทยานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์ หลักสูตร..... สาขาวิชา..... สถาบันต้นสังกัด
หรืองานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจาก..... (ขึ้นอยู่กับผลงานที่นำเสนอว่าเป็นผลงานของนักศึกษาระดับใด/ ผลงานจาก
งานวิจัย ๖)

** นักศึกษาปริญญาโท/นักศึกษาระดับปริญญาเอก/นักวิจัย.../อาจารย์ประจำ... (ขึ้นอยู่กับผลงานที่นำเสนอว่าเป็นผลงานของนักศึกษาระดับใด/ ผลงาน
จากงานวิจัย ๖)

*** อาจารย์ที่ปรึกษา (กรณีเป็นผลงานของนักศึกษา)

Slow Tourism Destination Development in Southeast Asia: Case Study Nan Province of Thailand and Luang Prabang Province of Laos PDR*

Watcharaporn Suraphee** and Chalongsri Pimonsompong***

Abstract

This research aims to study the elements of slow tourism destination, doing slow tourism activities of domestic tourists and international tourists, guidelines to slow tourism destination development of Nan province of Thailand and Luang Prabang province of Laos PDR and propose guidelines for other slow tourism destination development in Southeast Asia using questionnaire from 400 samples of each town (total 800 samples). The results indicated that Nan and Luang Prabang are suitable for development as a slow tourism destination. Nan is most unique in maintain the most authenticity of culture and landscape ($\bar{X}=4.54$) as for Luang Prabang is most unique in simple way of life of people ($\bar{X}=4.37$). Most participate slow tourism activities related to tourist attractions' identity of Nan and Luang Prabang ($\bar{X}=4.14$) and ($\bar{X}=4.21$). And most agreed guidelines developing Nan and Luang Prabang as a slow tourism destination is promoting warm welcome from the tourism businesses and people ($\bar{X}=4.61$) and ($\bar{X}=4.31$). The guidelines to develop other slow tourism destination in Southeast Asia are 3 stages: (1) survey tourism destination elements (2) create slow tourism activities and (3) use 5 guidelines to develop slow tourist destination.

Key words: Slow Tourism; Slow Tourism Destination; Slow Tourism Activity; Destination Development; Southeast Asia; Nan Province; Luang Prabang Province

* สอดคล้องกับภาษาไทย

** สอดคล้องกับภาษาไทย

*** สอดคล้องกับภาษาไทย

บทนำ (ระบุที่มาของความรู้และความสำคัญและเหตุผลที่นำไปสู่การวิจัยและต้องมีการอ้างอิงที่มาของบทนำด้วย)

การท่องเที่ยวแบบเนิบช้าเป็นวิถีการบริโภคการท่องเที่ยวแบบใหม่ เริ่มต้นมาจากยุโรป อเมริกา และละตินอเมริกา เป็นการบริโภคการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวใช้เวลาพิจารณาให้ใส่ใจในแหล่งท่องเที่ยวโดยไม่คำนึงถึงเวลาที่ใช้ไปกับการเดินทางท่องเที่ยว เพื่อค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่สนใจเฉพาะ และเรียนรู้ความเป็นมาของสถานที่ท่องเที่ยว วัฒนธรรมชุมชน รู้จักวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น เพื่อเปิดโลกทัศน์ใหม่จากความคุ้นชินของนักท่องเที่ยวตลอดระยะเวลาการเดินทาง โดยไม่ละทิ้งประสบการณ์ ความเพลิดเพลินที่ได้รับระหว่างทาง และความอบอุ่นจากมิตรภาพที่ไร้พรมแดน จากสถิติปี 2008 ขององค์การการท่องเที่ยวโลก (UNWTO) และสมาคมที่รวบรวมสมาชิกที่เป็นเมืองท่องเที่ยวแบบเนิบช้าจากหลายประเทศ (Cittaslow) (Miele, 2008) พบว่ามีการเดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศในเมืองเนิบช้าในภูมิภาคต่าง ๆ มากกว่า 50% และในภูมิภาคเอเชีย มีการขยายตัวการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าตั้งแต่ปี 2015 ประมาณ 3-4% ในปี 2016 ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีนักท่องเที่ยวแบบเนิบช้าประมาณ 5% (World Tourism Organization [UNWTO], 2015 และ Cittaslow, 2016) เนื่องจากหลายประเทศในภูมิภาคนี้มีทรัพยากรการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าที่น่าสนใจ อาทิ (1) แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ยุคอาณานิคมในเมืองดานัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (2) แหล่งท่องเที่ยววิถีชีวิตเรียบง่ายและพึ่งพาธรรมชาติในเมืองหงสาวดี ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมแห่งสหภาพเมียนมาร์ (3) แหล่งท่องเที่ยวความหลากหลายทางชาติพันธุ์ และธรรมชาติที่เกาะบาห์ลี ประเทศอินโดนีเซีย (4) แหล่งท่องเที่ยวโดดเด่นด้านศิลปะที่เมืองมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ (5) แหล่งท่องเที่ยวเชิงการเรียนรู้ที่ประเทศสิงคโปร์ (6) แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และวิถีชีวิตที่เมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) (7) แหล่งท่องเที่ยวทางทะเล ที่เมืองสีหนุวิลล์ ประเทศสาธารณรัฐกัมพูชาประชาธิปไตย (8) แหล่งท่องเที่ยววิถีชีวิตบนน้ำที่หมู่บ้านกัมปงไอยเออร์ ประเทศบรูไนดารุสซาลาม Designated Areas for Sustainable Tourism Administration (Public Organization) (2013); YAEM-OT, 2015; Muse mag, 2015), Travel Leisure, 2015, Association of Southeast Asian Nations, 2015, Ray, et al., 2016)

ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในปีพ.ศ. 2555 ประมาณ 7.6 แสนล้านบาท (Tourism Authority of Thailand, 2011) เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าที่มีความโดดเด่นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองน่าน ซึ่งได้รับการยกย่องจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และ องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษ เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) หรือ อพท. ให้เป็นเมืองท่องเที่ยวแบบเนิบช้า ในปีพ.ศ. 2556 (Tourism Authority of Thailand, 2013 และ Designated Areas for Sustainable Tourism Administration (Public Organization) 2015) สำหรับประเทศ สปป.ลาว เมืองหลวงพระบางก็มีลักษณะเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าใกล้เคียงกับเมืองน่าน และยังได้รับการประกาศจากองค์การยูเนสโกในปีพ.ศ. 2538 ให้เป็นเมืองมรดกโลกด้านวัฒนธรรม (Cultural World Heritage) (UNESCO, 2004) การวิจัยครั้งนี้จึงใช้ลักษณะเฉพาะของ 2 เมืองนี้ ศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กรณีศึกษาเมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า การทำกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของนักท่องเที่ยว แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของเมืองน่าน และเมืองหลวงพระบาง เพื่อใช้ข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ร่วมกับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และบริบทของเมืองและพื้นที่อื่น ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่เหมาะสมกับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวแบบเนิบช้า และเพื่อให้เป็นต้นแบบในการประยุกต์ใช้ข้อมูลสำหรับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในเมืองอื่น ๆ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าได้ด้วย ซึ่งจะทำให้การท่องเที่ยวแบบเนิบช้ามีรูปแบบใหม่ ๆ ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศที่กำลังเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาในยุคแห่งการสื่อสารแบบไร้พรมแดน

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาองค์ประกอบของการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของเมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว

2. ศึกษาการทำการกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของนักท่องเที่ยวในประเทศ และระหว่างประเทศของเมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว

3. ศึกษาแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของเมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

พื้นที่การศึกษา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง (Yamane ที่ค่าความคลาดเคลื่อน ± 5)
เมืองน่าน	1. นักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างประเทศที่เข้าไปท่องเที่ยวเมืองน่าน จำนวน 449,966 คน 2. หน่วยงานภาครัฐ จำนวน 5 หน่วยงาน 3. หน่วยงานภาคเอกชน จำนวน 123 แห่ง 4. ประชาชนในเมืองน่าน จำนวน 476,368 คน	1. นักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างประเทศที่เข้าไปท่องเที่ยวเมืองน่าน = 187 คน 2. หน่วยงานภาครัฐ = 5 หน่วยงาน ได้แก่ 1) สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดน่าน 2) สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดน่าน 3) อพท.น่าน 4) เทศบาลเมืองน่าน และ 5) วิทยาลัยชุมชนน่าน 3. หน่วยงานภาคเอกชน = 11 แห่ง ได้แก่ 1) ธุรกิจที่พัก 2) ธุรกิจนำเที่ยว 3) ธุรกิจร้านอาหาร 4) ธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก 5) ธุรกิจนวดเพื่อสุขภาพ 6) สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวบ้าน 7) ชมรมสามล้อบ้าน 8) ชมรมสองล้อบ้าน 9) บ้านศิลปิน 10) สื่อเสียงชาวน่าน และ 11) กลุ่มชุมชนมหาโพธิ์ 4. ประชาชนในเมืองน่าน = 197 คน
รวม	926,457	400
เมืองหลวงพระบาง	1. นักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างประเทศที่เข้าไปท่องเที่ยวเมืองหลวงพระบาง จำนวน 467,911 คน 2. หน่วยงานภาครัฐ จำนวน 3 หน่วยงาน 3. หน่วยงานภาคเอกชน จำนวน 340 แห่ง 4. ประชาชนในเมืองหลวงพระบาง จำนวน 408,800 คน	1. นักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างประเทศที่เข้าไปท่องเที่ยวเมืองหลวงพระบาง = 208 คน 2. หน่วยงานภาครัฐ = 3 หน่วยงาน ได้แก่ 1) กรมมรดก 2) กรมแถลงข่าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยว แขวงหลวงพระบาง และ 3) มหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์ 3. หน่วยงานภาคเอกชน = 7 แห่ง ได้แก่ 1) ธุรกิจที่พัก 2) ธุรกิจนำเที่ยว 3) ธุรกิจร้านอาหาร 4) ธุรกิจจำหน่ายสินค้าที่ระลึก 5) สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวหลวงพระบาง 6) สมาคมโรงแรมและร้านอาหารหลวงพระบาง และ 7) สมาคมหัตถกรรมหลวงพระบาง 4. ประชาชนในเมืองหลวงพระบาง = 182 คน
รวม	877,054	400

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ในเรื่องเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า การทำการกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า และแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของเมืองน่าน และเมืองหลวงพระบาง โดยใช้ข้อมูลจากการบันทึกภาคสนาม และบันทึกออนไลน์ของนักท่องเที่ยว (Tourist Blog) ประกอบการเขียนผลการวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เพื่อให้มีรายละเอียดภาพลักษณ์การเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของเมืองน่าน และเมืองหลวงพระบางด้วย และใช้กระบวนการการจัดการความรู้

4. เสนอแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

วิธีการวิจัย (ระบุ/อธิบายวิธีการดำเนินการวิจัย รวมทั้งระบุประชากรและกลุ่มตัวอย่างเครื่องมือในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้)

(Knowledge Management) จากผลการวิจัยข้างต้นเพื่อให้ได้แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติ ได้แก่ ค่าแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเทคนิคการจัดการความรู้

ผลการวิจัยและอภิปรายผล (ควรเสนอผลอย่างชัดเจน ตรงประเด็น เป็นผลที่ค้นพบ โดยลำดับตามวัตถุประสงค์ที่ศึกษาและมีการอ้างอิงงานวิจัยหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง) หัวข้อดังกล่าวจะแยกหัวข้อตามตัวอย่างหรือจะรวมเป็นหัวข้อเดียวกันก็ได้

ผลการวิจัย

เมืองน่าน ประเทศไทย

เมืองน่านเป็นเมืองเนิบช้า ที่มีบรรยากาศของความเป็น “เมืองเก่าที่มีชีวิต” (Old City Life) ศิลปวัฒนธรรม และสภาพภูมิทัศน์ยังคงความเดิมแท้ ควบคู่กับการถูกใช้งานจริง มิใช่เพียงเมืองเก่าที่มีแต่ซากปรักหักพังของโบราณสถานเฉกเช่นเมืองอื่น ๆ ที่เป็นเมืองเก่าท่องเที่ยวหลักของประเทศ เมืองน่านได้รับอิทธิพลจากความศรัทธาพุทธศาสนาและความเชื่อที่ฝังรากลึกมายาวนานตั้งแต่ก่อร่างสร้างเมืองตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ มีการให้ความเคารพและให้ความสำคัญแก่ผู้เฒ่าผู้แก่ บรรยากาศของเมืองยังมีเรื่องราวของอดีตที่รับรู้ได้ มีความร่วมมือในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวจากทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนในฐานะเจ้าของพื้นที่ ทำให้เมืองมีบรรยากาศที่ดี มีสีสัน มีอรรถรสจากการเล่าเรื่องในอดีต คนน่านมีวิถีชีวิตเรียบง่าย ใช้ชีวิตกลมกลืนไปกับบวรธรรมชาติดี มีความเป็นอยู่แบบถ้อยถ้อยอาศัย หยิบยื่นความเป็นมิตรไมตรีให้แก่นักท่องเที่ยว มีความภาคภูมิใจและเห็นคุณค่าของเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรมและธรรมชาติของเมือง จึงทำให้เมืองน่านมีความเหมาะสมในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้ามากที่สุด ($\bar{X}=4.45$) มีกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมมาก ($\bar{X}=4.08$) อาทิ กิจกรรมเที่ยวชมวัด อาคารบ้านเรือน และวังเก่า ในตัวเมืองน่าน พูดคุยกับคนในชุมชน โดยการไปตีหมากแพในร้านค้าท้องถิ่น เข้าร่วมกิจกรรมศาสนพิธี หรือเดินชมวิถียามเช้าบนท้องนาใกล้ชุมชนต่าง ๆ เสริมสุขภาพและความงามด้วยการล้างพิษโดยใช้สมุนไพรท้องถิ่น หรือการนวดผ่อนคลาย เป็นต้น กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว การดำเนินชีวิตของชุมชน และการมีปฏิสัมพันธ์แบบไมตรีจิตระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในท้องถิ่น เมืองน่านมีแนวทางการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าให้ดีขึ้นได้อีก มากที่สุด ($\bar{X}=4.59$) 5 แนวทาง คือ (1) การนำเสนอกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าอย่างสร้างสรรค์ (2) การเสริมสร้างการต้อนรับด้วยไมตรีจิตในธุรกิจการท่องเที่ยวและประชาชน (3) การสร้างรูปแบบใหม่ของการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า จากความ

ได้เปรียบทางวิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม และธรรมชาติ (4) การจัดทำข้อมูล และสื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของนักท่องเที่ยว และ (5) การจัดการคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า

เมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว

เมืองหลวงพระบางเป็นเมืองเนิบช้า ที่มีบรรยากาศของความเป็น “เมืองเจียบสงบ” (Peaceful Life City) ชุมชนอยู่ด้วยกันอย่างถ้อยถ้อยอาศัย หยิบยื่นความเป็นมิตรให้แก่นักท่องเที่ยว ไม่แก่งแย่งแข่งขันจนก่อให้เกิดความขัดแย้ง ปฏิบัติดี ประพฤติดีอยู่ในศีลธรรม คนหลวงพระบางมีวิถีชีวิตเรียบง่าย ปรับตัวไปตามสภาพพื้นที่และใช้ชีวิตกลมกลืนไปกับบวรธรรมชาติดี พื่อใจในสิ่งที่มีอยู่ตรงหน้า สร้างความสุข สนุกสนานจากสิ่งรอบตัว อาคารบ้านเรือน และศาสนสถาน เน้นการปลูกสร้างเพื่อการใช้งาน เหมาะสมกับสภาพบริบทของเมือง วิถีชีวิตของคนหลวงพระบางยึดถือหลักศาสนาและความเชื่อ คนหลวงพระบางมีความภาคภูมิใจกับสิ่งที่ยังคงอยู่แบบดั้งเดิม ซึ่งพบเห็นได้จากงานศิลปะ สถาปัตยกรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีฮีตสิบสองคองสิบสี่ จึงทำให้เมืองหลวงพระบางมีความเหมาะสมในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้ามากที่สุด ($\bar{X}=4.30$) มีกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมมาก ($\bar{X}=4.11$) อาทิ กิจกรรมเที่ยวชมภูมิทัศน์ และทัศนียภาพ เมืองหลวงพระบาง สูดอากาศที่สดชื่นและเย็นสบาย ที่ริมฝั่งโขง เดินชมเมืองกลางคืน ช้อสินค้าแฮนด์เมดของชาวบ้าน เช่น ผ้าคลุมเตียง ผ้าคลุมไหล่ ของตกแต่งบ้าน มีภาพเขียนที่ปรากฏเอกลักษณ์ของเมืองหลวงพระบาง อย่างเช่น ภาพพระ เณร เดินบิณฑบาต ภาพแม่หญิงลาวสวมใส่ผ้าซิ่น เป็นต้น ให้นักท่องเที่ยวเข้าร่วมพิธีบายศรีสู่ขวัญตามประเพณีลาว เพื่อแสดงการยอมรับว่าเป็นคนในครอบครัว กิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว การดำเนินชีวิตของชุมชน และการมีปฏิสัมพันธ์แบบไมตรีจิตระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในท้องถิ่น เมืองหลวงพระบางมีแนวทางการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าที่ดีขึ้นได้อีก มากที่สุด ($\bar{X}=4.22$) 5 แนวทาง คือ (1) การนำเสนอกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าอย่างสร้างสรรค์ (2) การเสริมสร้างการต้อนรับด้วยไมตรีจิตในธุรกิจการท่องเที่ยวและประชาชน (3) การสร้างรูปแบบใหม่ของการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า จากความได้เปรียบทางวิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม และธรรมชาติ (4) การจัดทำข้อมูล และสื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวิถีชีวิต

ของนักท่องเที่ยว และ (5) การจัดการคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า

แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มี 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 สำรวจองค์ประกอบของการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า โดยใช้ “ORCHESTRA” Model เพื่อพิจารณาลักษณะเฉพาะของพื้นที่ ชุมชนในท้องถิ่น และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสม ดังนี้

O “Origin” หมายถึง วิถีชีวิตของชุมชนที่เป็นแบบพึ่งพาธรรมชาติ

R “Rustic” หมายถึง การดำเนินชีวิตของประชาชนเป็นแบบเรียบง่าย

C “Classic” หมายถึง การรักษาความเดิมแท้ของศิลปวัฒนธรรม และสภาพภูมิทัศน์

H “Hospitality” หมายถึง การแสดงความเป็นมิตรและมีไมตรีจิตของคนในชุมชน

E “Ecstasy” หมายถึง การสะท้อนความรู้สึกความภาคภูมิใจของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่

T “Traditional” หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตแบบดั้งเดิมของชุมชน

R “Relationship” หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์แบบไมตรีจิตกับคนในท้องถิ่น

A “Apparently” หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว

ขั้นตอนที่ 2 สร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้ “NAWALL” Model เพื่อสร้างสรรค์กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิต และรสนิยม (Lifestyle) ของนักท่องเที่ยว ดังนี้

N “Natural Time” หมายถึง นักท่องเที่ยวชอบปล่อยเวลาให้อยู่กับธรรมชาติขณะเดินทางท่องเที่ยวและทำกิจกรรม

A “Appreciate into Local” หมายถึง นักท่องเที่ยวต้องการดื่มด่ำไปกับวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น ศิลปะ วัฒนธรรม และบรรยากาศที่เพลิดเพลิน

W “Well-Being; Mind, Body, Spirit” หมายถึง นักท่องเที่ยวต้องการค้นหาคุณภาพชีวิตให้เข้ากันได้กับตนเองทั้งทางด้านจิต กาย และจิตวิญญาณ

A “Aesthetic Imagination” หมายถึง นักท่องเที่ยวชื่นชอบการใช้จินตนาการจากการใช้ประสาท

สัมผัสทั้งห้า ได้แก่ การฟังเสียง การสัมผัส การสูดดม การรับรส และการมองเห็น

L “Living in Harmony with Local & Nature” หมายถึง นักท่องเที่ยวต้องการใช้ชีวิตกลมกลืนไปกับธรรมชาติทั้งที่พักแรม การรับประทานอาหาร และทำกิจกรรมต่าง ๆ

L “Looking at the Past” นักท่องเที่ยวที่สนใจการมอย้อนกลับไปในอดีต ซึ่งมีเรื่องราวต่าง ๆ ที่ยังอยู่ในความทรงจำ

ขั้นตอนที่ 3 การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า พิจารณาจากบริบทในแต่ละพื้นที่ 5 แนวทาง ดังนี้

1) การสร้างรูปแบบใหม่ของการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในพื้นที่ โดยยึดหลักความโดดเด่นของวิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม ธรรมชาติ และความเชื่อมโยงระหว่างพื้นที่

2) การนำเสนอกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าอย่างสร้างสรรค์

3) การเสริมสร้างการต้อนรับด้วยไมตรีจิตในธุรกิจการท่องเที่ยวและประชาชน

4) การจัดทำข้อมูล และสื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของนักท่องเที่ยว

5) การจัดการคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า

อภิปรายผลการวิจัย

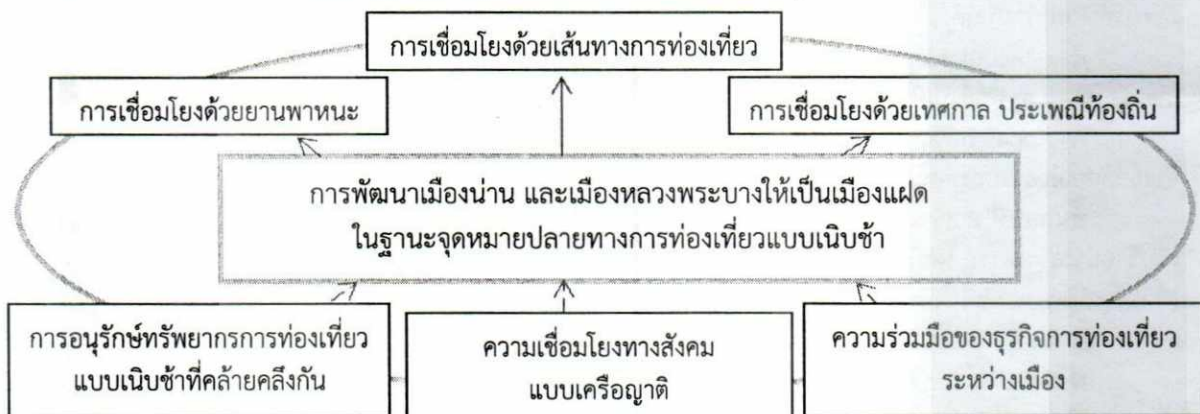
ประเด็นที่ 1 การพัฒนาเมืองน่าน และเมืองหลวงพระบางให้เป็นเมืองแฝดการท่องเที่ยวแบบเนิบช้า

เมืองน่าน และเมืองหลวงพระบาง มีความคล้ายคลึงกันในด้าน วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ประเพณี วัฒนธรรม ศิลปะ หัตถกรรม วรรณกรรม การค้า ความสัมพันธ์ทางเครือญาติทั้งในระดับราชวงศ์และชาวบ้าน มีการเชื่อมโยงกันทางกายภาพ ภูมิศาสตร์ ทำเลที่ตั้งของเมือง ขนาดของเมือง และประวัติศาสตร์ และมีความร่วมมือต่อกันในหลายด้าน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Shen & John, et al., (Shen, 2014, & John, et al., 2013) ที่อธิบายลักษณะความเป็นเมืองแฝดที่ต้องมีลักษณะความคล้ายคลึง ความเชื่อมโยง และความร่วมมือระหว่างเมือง จึงนำมาสู่การอธิบายการเป็นเมืองแฝดทางการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของเมืองน่าน และเมืองหลวงพระบาง ดังนี้

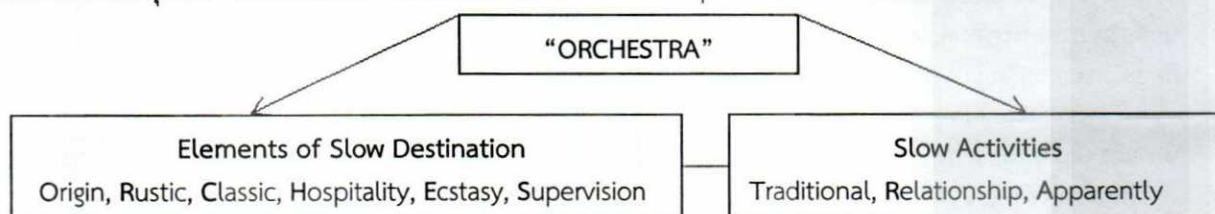
เมืองน่าน		เมืองหลวงพระบาง
1. มีวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย 2. ผูกพันกับสายน้ำ 3. ภูมิใจในชุมชนของตนเอง 4. ลักษณะสังคมเป็นแบบครอบครัว 5. มีความเป็นมิตรกับทุกคน 6. ใช้ชีวิตอยู่กับธรรมชาติ	ความคล้ายคลึงของ ทรัพยากรการท่องเที่ยว แบบเนิบช้า	1. มีวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย 2. ผูกพันกับสายน้ำ 3. ภูมิใจในชุมชนของตนเอง 4. ลักษณะสังคมเป็นแบบครอบครัว 5. มีความเป็นมิตรกับทุกคน 6. ใช้ชีวิตอยู่กับธรรมชาติ
1. เป็นเครือญาติ 2. มีการคมนาคมติดต่อกัน 3. เป็นเมืองขนาดเล็ก 4. ประชากรไม่หนาแน่น	ความเชื่อมโยงทางสังคม และกายภาพ	1. เป็นเครือญาติ 2. มีการคมนาคมติดต่อกัน 3. เป็นเมืองขนาดเล็ก 4. ประชากรไม่หนาแน่น
เป็นสมาชิกกลุ่มอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง มีความ สะดวกในการผ่านแดนทั้งคนและสินค้า สนับสนุน การค้าและเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศสมาชิก	ความร่วมมือระหว่าง เมืองต่อเมือง และ/หรือ รัฐ	เป็นสมาชิกกลุ่มอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง มี ความสะดวกในการผ่านแดนทั้งคนและ สินค้า สนับสนุนการค้าและเศรษฐกิจใน กลุ่มประเทศสมาชิก

แนวคิดเมืองแผ่นนี้ สามารถนำไปประชาสัมพันธ์
 ทางการตลาดท่องเที่ยวได้ อาทิ สร้างภาพลักษณ์เมืองแผ่น
 ทางการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าของเมืองน่าน และเมือง
 หลวงพระบาง สร้างเส้นทาง (โปรแกรมการท่องเที่ยว)

เชื่อมโยง 2 เมือง เพื่อใช้ชื่อเสียงการเป็นเมืองมรดกโลก
 เป็นใบเบิกทางให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวที่เมืองน่าน
 เพื่อให้เมืองน่านเป็นที่รู้จักในระดับสากล โดยใช้แนวคิด
 การเชื่อมโยง ดังรูปนี้

ประเด็นที่ 2 แนวทางการพัฒนาเมืองอื่น ๆ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า โดยประยุกต์ใช้ “ORCHESTRA” Model
 แนวทางการประยุกต์ใช้ “ORCHESTRA” Model ของเมืองท่องเที่ยวต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เมืองฮานอย ประเทศเวียดนาม มีความโดดเด่น
 ในเรื่อง Origin, Rustic, Classic เห็นได้จากความอุดม
 สมบูรณ์ของธรรมชาติ ทุ่งนาที่กว้างใหญ่สุดสายตา ยอด
 เขาสูงเทียมหมอก ความบริสุทธิ์ของอากาศ อาหารท้องถิ่น
 ที่เป็นเอกลักษณ์ อาหารฟิวชั่นที่เกิดจากการผสมผสาน

ความเป็นเวียดนามและฝรั่งเศส ใช้ริมทางเป็นที่ตั้งร้านค้า
 ผู้คนอยู่กันอย่างเรียบง่าย ไม่เร่งรีบ ใช้จักรยานเป็นพาหนะ
 ในการเดินทางและบรรทุกผลผลิต ซึ่งเมืองนี้ยังคงรักษา
 เอกลักษณ์เหล่านี้ไว้ได้อย่างดี

เมืองหงสาวดี ประเทศพม่า มีความโดดเด่นในเรื่อง Origin, Rustic, Classic เห็นได้จากเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ความหลากหลายของวัฒนธรรม โบราณสถาน ขนเผ่าต่าง ๆ การเป็นศูนย์กลางของสหวิทยาการต่าง ๆ ในอดีต เมื่อพมามีการปิดประเทศประมาณ 50 ปีจึงไม่มีการรับวิทยาการใหม่ ๆ จากโลกภายนอก ทำให้เมืองหงสาวดียังคงความดั้งเดิมไว้ได้ทุกด้าน มีการดำเนินชีวิตตามแบบคนโบราณ ใช้ธรรมชาติและภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นหลัก มีการพึ่งพาตนเองเฉพาะปัจจัยสี่ตามความจำเป็นเท่านั้น

เกาะปันัง ประเทศมาเลเซีย มีความโดดเด่นในเรื่อง Rustic, Classic เห็นได้จากยังคงเป็นเมืองเก่าแก่ ซึ่งมีการดูแลอย่างดี มีเอกลักษณ์เฉพาะที่ผสมผสานศิลปะจากตะวันออกกลางและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เมืองปันังได้รับการประกาศจากองค์การยูเนสโกให้เป็นมรดกโลก ที่ยังคงมีเสน่ห์จากการผสมผสานวัฒนธรรมยุโรปกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นไว้ได้อย่างดี

เมืองมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ มีความโดดเด่นในเรื่อง Classic, Supervision เห็นได้จากการคงอยู่ของความเดิมแท้ของสถาปัตยกรรมของเมืองในสมัยยุโรปยุคกลาง ที่มีกำแพงล้อมรอบและมีค่ายป้อมยามมิดชิดภายในพื้นที่เกือบ 400 ไร่ ล้อมด้วยกำแพงหินสูงที่มีโบสถ์ โรงเรียน และสถานที่ราชการตั้งอยู่ภายใน รวมถึงคาซามะนิลา (Casa Manila) ซึ่งเป็นย่านที่พักอาศัยของชนชั้นสูงชาวสเปนในอดีต ได้มีการบูรณะขึ้นใหม่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เหมาะสำหรับคนที่ศึกษาและค้นหาเรื่องราวในอดีต

เกาะบาห์ลี ประเทศอินโดนีเซีย มีความโดดเด่นในเรื่อง Origin, Rustic, Classic, Ecstasy เห็นได้จากมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ชายหาดที่ขาวสะอาดและสวยงาม มีผืนป่าที่อุดมสมบูรณ์ คนบาห์ลียังคงวิธีการกลิกรรมแบบดั้งเดิม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ทั่วโลกรู้จักเพราะให้ความรู้สึกในความเป็นเอเชียอย่างมาก เป็นเกาะที่สวยงามที่สุดในเอเชียแปซิฟิก

หมู่บ้านกัมปงไอยอร์ ประเทศบรูไน มีความโดดเด่นในเรื่อง Origin, Rustic, Supervision เห็นได้จากการเป็นหมู่บ้านกลางน้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีการสร้างบ้านเรือนนับพันอยู่บริเวณปากแม่น้ำบรูไน การใช้เรือเป็นพาหนะของเกาะนี้มีเสน่ห์ที่แปลกตา มีการจัดการพื้นที่ใช้สอยทางน้ำอย่างเป็นระบบ คือ มีทั้งบ้านพักอาศัย มีสัลดโรงเรียน สถานือนามัย สถานีตำรวจ ร้านค้า ร้านอาหารตามสภาพภูมิทัศน์ที่ตั้งอยู่บนผิวน้ำอย่างเหมาะสม เรียบง่าย และน่าหลงใหลสำหรับผู้มาเยือนหมู่บ้านนี้

เมืองสีหนุวิลล์ ประเทศกัมพูชา มีความโดดเด่นในเรื่อง Origin, Supervision เห็นได้จากการจัดการคุณภาพเมืองให้อยู่ร่วมกับธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน สร้างถนนริมหาด โดยไม่ทำลายสถานที่นั่งดูพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า ชมคลื่นทะเลซัดเข้าฝั่งบริเวณริมหาด กินลมชมวิวยามค่ำริมทะเล ชายหาดของสีหนุวิลล์ เป็นชายหาดเขตร้อนที่สวยงาม มีบรรยากาศเงียบสงบและเป็นมิตร มีการให้บริการนวดผ่อนคลายที่ริมชายหาดด้วย

ประเทศสิงคโปร์มีความโดดเด่นในเรื่อง Supervision, Traditional, Relationship, Apparently เห็นได้จากการจัดการเมืองที่เป็นระเบียบและสะอาด มีกิจกรรมที่เน้นความผ่อนคลายของวิถีชีวิตคนเมือง มีการจัดเทศกาลเลนเวย์ เลิร์นนิ่ง (Laneway Learning) ซึ่งเป็นกิจกรรมยามเย็น เพื่อเติมเต็มชีวิตหลังเลิกงานของคนเมือง เปิดกว้างให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมเป็นได้ทั้งผู้สอนและผู้เรียน มีกิจกรรมจัดดอกไม้ ฝึกเขียนตัวอักษรโบราณ จัดสวนสวยในขวด เรียนรู้ศาสตร์แห่งการต้มและจับคู่อาหาร เรียนเทคนิคการถ่ายภาพแบบ Light Painting ฯลฯ

สรุป (เกี่ยวกับประเด็นหลักในภาพรวมของบทความทั้งหมด)

การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กรณีศึกษาเมืองน่าน ประเทศไทย และเมืองหลวงพระบาง ประเทศ สปป.ลาว ได้ให้ข้อมูลเชิงลึกสำหรับการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในแต่ละเมือง หรือพื้นที่ต่าง ๆ ของการท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า ที่มีความโดดเด่นและแตกต่างจากสถานที่อื่น ๆ และสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวแบบเนิบช้าได้ หลักการพัฒนา มี 9 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) วิถีชีวิตของชุมชนเป็นแบบพึ่งพาธรรมชาติ (Origin) (2) การดำเนินชีวิตของประชาชนเป็นแบบเรียบง่าย (Rustic) (3) การรักษาความเดิมแท้ของศิลปวัฒนธรรม และสภาพภูมิทัศน์ (Classic) (4) การแสดงความเป็นมิตรของคนในชุมชน (Hospitality) (5) การสะท้อนความรู้สึกความภาคภูมิใจของผู้อยู่อาศัย (Ecstasy) (6) การจัดการคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว (Supervision) (7) กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตแบบดั้งเดิมของชุมชน (Traditional) (8) กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์แบบมิตรจิตกับคนในท้องถิ่น (Relationship) และ (9) กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว (Apparently) การประยุกต์ใช้หลักการนี้ ต้องพิจารณาร่วมกับบริบทของการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าด้วย โดยเฉพาะการสร้างความรู้สึกและประสบการณ์ที่ไม่รู้ลืมของนักท่องเที่ยวผ่านการ

นำเสนอกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าอย่างสร้างสรรค์ ความร่วมมือ ความมีอัธยาศัยไมตรีจิตของคนในท้องถิ่นที่ พึ่งมีต่อนักท่องเที่ยวตลอดระยะเวลาที่พำนักอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า สามารถกระทำได้ทุกพื้นที่ ทุกเมือง และทุกแหล่งท่องเที่ยวที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา เพื่อตอบสนองนโยบายทางเศรษฐกิจที่มุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้ การพัฒนาสังคมท้องถิ่นให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ และยังสามารถอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวไว้ได้อย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ (บอกถึงข้อเสนอแนะของการวิจัย)

การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้าตามแนวคิดการวิจัยเรื่องนี้ อาจไม่เหมาะสมกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อรองรับการท่องเที่ยวแบบมวลชน เพราะนักท่องเที่ยวอาจไม่ได้รับบรรยากาศในการใช้ชีวิตการท่องเที่ยวแบบที่ต้องการตีความกับธรรมชาติ และวัฒนธรรม จึงมีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยเชิงลึกเกี่ยวกับการพัฒนาเส้นทางเชื่อมโยงระหว่างแหล่งท่องเที่ยวแบบเนิบช้า เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ร่วมทำกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบเนิบช้าและได้รับการบริการอย่างมีคุณภาพ เพื่อใช้เวลาในการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เลือกสรรแล้วได้นานขึ้น

เอกสารอ้างอิง (ใช้รูปแบบการอ้างอิง Apa Style และควรเป็นอ้างอิงที่ไม่เกิน 5-8 ปี จากปัจจุบัน และควรหาอ้างอิงจากบทความวิชาการมาอ้างอิงบ้าง)

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2554). *การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) แดลงแผนการตลาดการท่องเที่ยว (MAP) ประจำปี 2555*. ค้นเมื่อ 6 สิงหาคม 2557, จาก <http://www.tatnewsthai.org/detail.php?newsID=2306>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2556). *Slow Travel Thailand: Taking time to enjoy what travel offers*. ค้นเมื่อ 6 พฤศจิกายน 2558, จาก <http://www.thailand.org.il/sites/thailand/UserContent/files/pdf/special-slow-travel.pdf>
- วัชรกฤต แยมโอฐ. (2558). ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. *TAT Tourism Journal*, 4(12)-1(13), 65-71.
- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษ เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน). (2558). “1 ทศวรรษ พื้นที่อนุรักษ์และพัฒนาเมืองเก่า”

รักษาอย่างไรให้ยั่งยืน. ค้นเมื่อ 1 กันยายน 2558, จาก <http://www.dasta.or.th/dastaarea6/th/#>

- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน). (2556). *รู้จักการท่องเที่ยวโดยชุมชนของประเทศเพื่อนบ้าน* อาเซียน วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน และจุดเชื่อมโยง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. *นิวส์ อพท สื่อการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน*, 4(41), 16-19.
- Association of Southeast Asian Nations. (2015). *ASEAN Tourism Strategic Plan 2016-2025*. Jakarta: Author.
- Cittaslow. (2016). NETWORK, Retrieved December 26, 2016, from www.cittaslow.org
- John, K., Claudia, S. M., & Dae, H. K. (2013). Is fear of crime splitting the sister cities? The case of Los Dos Laredos. *Cities Journal*, 34 (2013), 30-36.
- Miele, M. (2008). CittaSlow: Producing Slowness Against the Fast Life. *Space and Polity*, 12(1), 135-156.
- Muse mag. (2558). Keep Calm and Slow Down Your Life. *Muse mag*, 5 (March-May), 12-15.
- Ray, N., Jong, R. D., Richmond, S., Williams, C., Reid, S., Waters, R.(2016). *Southeast Asia on a Shoestring travel guide*. (18th ed). Singapore: Lonely Planet.
- Shen, J. (2014). Not quite a twin city: Cross-boundary integration in Hong Kong and Shenzhen. *Habitat International*, 42 (2014), 138-146.
- Travel Leisure. (2015). The Best Cities in Asia. Retrieved July 8, 2015, from <http://www.travelandleisure.com/worlds-best/cities-in-asia#intro>
- UNESCO. (2004). *Impact: the Effects of Tourism on Culture and the Environment in Asia and the Pacific: Tourism and Heritage Site Management in Luang Prabang, Lao PDR*. Bangkok: Author.
- World Tourism Organization. (2015). *UNWTO Annual Report 2014*. Madrid: Author.

ข้อกำหนดการนำเสนอผลงานวิจัยภาคโปสเตอร์ (Poster Presentation)

ชื่อโครงการ (ภาษาไทย)
ชื่อโครงการ (ภาษาอังกฤษ)
คณะผู้วิจัย
หน่วยงานที่สังกัด

กำหนดให้โปสเตอร์มีขนาดให้ผู้นำเสนอผลงานวิชาการจัดเนื้อหาให้มีความกระชับภายใน 1 แผ่นโปสเตอร์ และมีขนาดตัวอักษรที่มองเห็นชัดเจน โดย กำหนดให้โปสเตอร์ มีขนาดกว้าง 80 ซม.*120 ซม. จำนวน 1 แผ่นต่อ 1 เรื่อง องค์ประกอบของโปสเตอร์ ประกอบด้วย

1. ชื่อเรื่อง : มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. ชื่อคณะผู้วิจัย และหน่วยงานที่สังกัด
3. บทคัดย่อ : เขียนสรุปสาระสำคัญของเรื่อง โดยเฉพาะวัตถุประสงค์ วิธีการวิจัย และผลการวิจัยเป็นร้อยแก้ว โดยไม่แบ่งเป็นข้อ ๆ
4. บทนำ (โดยสังเขป) : กล่าวถึง ที่มา ความสำคัญ วัตถุประสงค์ เหตุผลในการศึกษา หรือแนวคิดทฤษฎีที่ต้องการพิสูจน์ และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับเป็นต้น
5. วิธีการวิจัย : สรุปสั้นๆ ถึงหลักการ การวางแผนสำหรับกระบวนการวิจัย ระบุถึงเครื่องมือที่ใช้เป็นต้น
6. ผลการวิจัยและอภิปรายผล : ระบุถึงการศึกษาที่สำคัญซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และวิธีการศึกษา ข้อมูลการค้นพบที่โดดเด่นที่สุดของผลงานที่สามารถใช้ตอบคำถามของงานวิจัยที่ได้ตรงประเด็นที่สุด
7. สรุป : เกี่ยวกับประเด็นหลักในภาพรวมของบทความทั้งหมด
8. ข้อเสนอแนะ : กล่าวถึงข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย
9. เอกสารอ้างอิง : ใส่เฉพาะที่มีเนื้อหาสาระในบทความเท่านั้น

หมายเหตุ การติดตั้งโปสเตอร์สามารถติดตั้ง ได้ตั้งแต่วันที่ 21-22 กุมภาพันธ์ 2561 (เวลา 08.30-16.00 น.) และวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2561 (เวลา 7.30-8.30 น.)

****Template Poster เจ้าหน้าที่จะจัดส่งให้ผู้นำเสนอก่อนวันนำเสนออย่างน้อย 2 อาทิตย์ ****

